

Arrest

nr. 212 403 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2008 dient verzoekster een visumaanvraag kort verblijf (type C) in bij de Belgische ambassade te Amman, Jordanië. Zij wordt in het bezit gesteld van een visum in haar hoedanigheid van echtgenote van diplomatiek personeel.

Verzoekster dient op 22 augustus 2012, vergezeld van haar minderjarige zoon A. A. I., geboren in 1997, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Verzoekster verklaart op 16-jarige leeftijd verhuisd te zijn naar Bagdad, waar haar echtgenoot werkzaam was bij het ministerie van buitenlandse zaken. Zij verklaart slecht behandeld te zijn door haar echtgenoot, daarom gevlucht te zijn naar België en geen contact meer met hem te hebben.

Op 6 februari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing waarbij verzoekster en haar zoon de vluchtelingenstatus toegekend krijgen.

Op 17 augustus 2014 biedt de dochter van verzoekster, Z. M. H. A. A., zich samen met haar drie kinderen aan bij de grenspolitie op de internationale luchthaven te Zaventem. Zij dient een asielaanvraag in aan de grens. Op 2 oktober 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen ten aanzien van verzoeksters dochter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten, noch aan haar beweerde herkomst uit Bagdad.

Op basis van de nieuwe elementen wordt verzoekster op 17 september 2014 opnieuw gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Verzoekster blijft vasthouden aan de verklaringen in het kader van het eerste gehoor en ontkent sindsdien nog contact te hebben gehad met haar echtgenoot. Ze blijft ook bij haar verklaring afkomstig te zijn uit Bagdad. Ze verklaart tevens niet op de hoogte te zijn geweest van de plannen van haar dochter om naar België te komen.

Op 28 oktober 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekster.

Op 4 september 2015 wordt de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing wordt op 18 september 2015 ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw/1', die verklaart te heten<1':

naam: A.I. H.

voornaam: K. S

geboortedatum: (...) 1955

geboorteplaats: Almuthanna

nationaliteit: van Iraakse herkomst

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen'2', tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,
binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 18.10.2015*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 49 §3 van de wet van 15.12.1980: Tijdens de eerste tien jaar verblijf. te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7° het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

De betrokkene diende een asielaanvraag in op 22.08.12. Zij werd erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen op 06.02.2013. Als een gevolg van deze erkenning verkreeg zij een verblijfsrecht van onbepaalde duur in het Rijk. Zij werd op 23.08.13 in het bezit gesteld van een B kaart. Naar aanleiding van het weigeren van de toegang tot het grondgebied aan de dochter van de betrokkene in de luchthaven van Zaventem op 17.08.14 en de daaruit volgende asielaanvraag door de dochter van de betrokkene zijn een aantal nieuwe elementen aan het licht gekomen die de door betrokkene ingeroepen elementen van bij haar eigen asielaanvraag tegenspreken. De betrokkene werd opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 17.09.2014. Mevrouw werd geconfronteerd met deze nieuwe elementen maar bleef vasthouden aan haar eerdere verklaringen.

Als een gevolg heeft het CGVS op 28.10.2014 beslist de vluchtelingenstatus van de betrokkene in te trekken op basis van art 57/6§7 van de wet van 15.12.1980. De vluchtelingenstatus werd met andere woorden ingetrokken omwille van frauduleuze verklaringen bij de asielaanvraag. Zij heeft deze beslissing niet aangevochten bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, Gezien het verblijfsrecht van onbepaalde duur van de betrokkene rechtsreeks voortvloeit uit de op frauduleuze verklaringen

gesteunde erkenning als vluchteling, moet in overeenstemming met bovengenoemd wetsartikel het verblijfsrecht van onbeperkte duur worden ingetrokken en dient de betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 49, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van dit middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"EERSTE MIDDEL

- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 49 § 3 VREEMDELINGENWET
- ☐ SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Artikel 49 § 3 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, beslist de minister of zijn gemachtigde of de vreemdeling verwijderd kan worden overeenkomstig de bepalingen van deze wet".

Hieruit volgt dat een beslissing van het CGVS tot intrekking van de vluchtelingenstatuut niet altijd gevolgd wordt door een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegenpartij beschikt bijgevolg over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom tegenpartij in casu overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster.

Meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij geen gebruik heeft gemaakt van haar appreciatiebevoegdheid aangezien het bevel als een automatisch gevolg van de intrekking van het vluchtelingenstatuut van verzoekster wordt aanzien.

De bestreden beslissing stelt namelijk:

"Gezien het verblijfsrecht van onbeperkte duur van de betrokkene rechtstreeks voortvloeit uit de op frauduleuze verklaringen gesteunde erkenning als vluchteling, moet in overeenstemming met bovengenoemd wetsartikel het verblijfsrecht van onbeperkte duur worden ingetrokken en dient de betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.(eigen vetzetting)"

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij gebruik heeft gemaakt van zijn appreciatiebevoegdheid waardoor deze artikel 49 § 3 Vreemdelingenwet schendt.

Aangezien de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat aangaande de reden(en) waarom in casu overgegaan wordt tot de afgifte van een bijlage 13, is deze niet afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt artikel 49 § 3 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht."

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en van de "algemene" zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster betoogt als volgt:

- ☐ SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING, VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET EN VAN HET ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 EVRM

- SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MEER BEPAALD HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN ALGEMENE ZORGVULDIGHEIDSPlicht

De actuele veiligheidssituatie in Irak werd niet voldoende onderzocht

Aan verzoekster werd in 2013 de vluchtelingenstatus toegekend.

Hoewel in het kader van de intrekingsbeslissing haar afkomst uiteindelijk betwijfeld werd door het CGVS neemt tegenpartij een bevel om het grondgebied te verlaten met de aanduiding: "nationaliteit : van Iraakse herkomst".

Uit de motieven van de bestreden beslissing, die 11 maanden na de intrekingsbeslissing van het CGVS word genomen, blijkt niet dat tegenpartij een ernstig onderzoek heeft gevoerd naar het actueel gevaar of actueel risico dat verzoekster loopt in haarland van herkomst.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat België veroordeelde omdat zij zich trachtte te verschuilen achter de Europese wetgeving om haar verplichtingen onder het EVRM te ontlopen:

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...)." (MSS t. België en Griekenland, verzoekschrift nr 30696/09) – januari 2011.

België heeft een zelfstandige verplichting om in elke zaak na te gaan of er een mogelijke schending is van het artikel 3 EVRM.

De situatie in Irak is, zoals de tegenpartij ook weet, heel volatiel.

Verzoekster wenst Uw aandacht te vestigen op de verslechterende veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder gelet op de sterke aanwezigheid van de terroristische groepering ISIS:

De "Islamic State of Iraq and the Sham" (ISIS) heeft grote delen van Irak veroverd².

"The humanitarian situation is worsening dramatically as the crisis in Iraq has accelerated since last year, when militants of the Islamic State of Iraq and Syria (...) took over large portions of Iraq," Mr. Bartsch [UN Deputy Humanitarian Coordinator in Iraq] said."³

Het gewapend conflict in Irak is de laatste tijd toegenomen. Alle partijen in het conflict schenden het oorlogsrecht en voeren zo doende m.n. aanvallen uit op burgers.

"Unlawful deaths in Iraq skyrocketed in 2014 as emboldened militias and security forces carried out unfettered abuses against civilians and the extremist group Islamic State (...) brutally took thousands of civilian lives"⁴.

"The fighting, which included indiscriminate government firing and the use of barrel bombs on civilian areas, displaced close to 500,000 people and killed an unknown number of civilians. According to the UN High Commissioner for Refugees, as of December 2014, more than 1.9 million Iraqis were internally displaced due to conflict."⁵

De mensenrechten van de Iraakse burgers worden op grote schaal geschonden.

"Between state-sponsored militant groups and ISIS, the risk of falling victim to serious abuses has become all too common for many Iraqis" said Sarah Leah Whitson, Middle East and North Africa director."⁶

Na Mosul te hebben veroverd, nadert ISIS nu ook Bagdad⁷.

De veiligheidssituatie in Bagdad is ernstig verslechterd. Er vallen dagelijks burgerslachtoffers m.n. ten gevolge van aanslagen door ISIS. Zo bijv.:

17.09.2015: "Two suicide bomb attacks in central Baghdad have killed at least 14 people."⁸

21.09.2015: "At least 17 people were killed in and around the Iraqi capital in four bomb attacks September 21, including a car bomb claimed by Islamic State militants."⁹

29.09.2015: "A car bomb exploded in a busy commercial district of central Baghdad on September 29, killing at least two people (...)."¹⁰

De humanitaire situatie in Irak is verergerd. De toegang tot water, eten, elektriciteit is bijzonder moeilijk geworden.

"Ten million Iraqis, or a quarter of the population, are going to need humanitarian aid by year's end amid "dramatically" worsening conditions that are forcing many people to leave their homeland because they no longer see a future inside their country, a senior UN relief official said today.

(...)

"The humanitarian situation is worsening dramatically as the crisis in Iraq has accelerated since last year, when militants of the Islamic State of Iraq and Syria (...) took over large portions of Iraq," Mr. Bartsch [UN Deputy Humanitarian Coordinator in Iraq] said."¹¹

Het UNHCR bevestigde recent haar standpunt aangaande terugkeer naar Irak dd. Oktober 2014¹²:

"As the situation in Iraq remains highly fluid and volatile, and since all parts of the country are reported to have been affected, directly or indirectly, by the ongoing crisis, UNHCR urges States not to forcibly return persons originating from Iraq until tangible improvements in the security and human rights situation have occurred."

Tegenpartij heeft kennis, of dient kennis te hebben, van deze situatie in Irak.

Het is duidelijk dat een terugkeer naar Irak wordt voorzien voor verzoekster, gelet op de vermelding "nationaliteit : van Iraakse herkomst" in de bestreden beslissing.

Gezien deze alarmerende elementen betreffende de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in Bagdad waar verzoekster zou aankomen in geval van terugkeer, had de tegenpartij duidelijk moeten onderzoeken welke de actuele veiligheidssituatie is gezien de risico's in hoofde van verzoekster voor haarleven.

Een actueel onderzoek over de risico's voor ernstige schade bij terugkeer, werd dus in het dossier van verzoekster niet uitgevoerd.

Het veiligheidsrisico ten aanzien van Irak en Bagdad dient dan ook onderzocht te worden om uit te sluiten dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM.

In casu is er een lange tijdsspanne tussen de intrekingsbeslissing ten aanzien van verzoekster in 2014 en het afgeven van het bevel 2015. Ondertussen gebeurde geen enkel onderzoek naar de actuele en zéér volatile veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het EHRM over het grondig onderzoek dat dient te gebeuren naar de risico's voor schending van artikel 2 en 3:

«En tout état de cause, eu égard à l'enjeu humanitaire de ce type d'affaires qui soulèvent des questions de vie ou de mort, la Cour ne saurait considérer que la présence de considérations exceptionnelles empêchant un éloignement au sens donné par la Cour dans l'arrêt D. précité puisse être exclue ab initio. Au contraire, la Cour estime qu'en soutenant que son éloignement vers le Cameroun porterait atteinte aux articles 2 et 3 de la Convention, la requérante avait prima facie un grief défendable à faire valoir et que l'article 13 s'applique.»

en:

«La Cour rappelle que compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 exige un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 et implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir un redressement approprié (Jabari

c.Turquie, no 40035/98, §§ 48 et 50, CEDH 2000-VIII, M.S.S. précité, §§293 et387, M. et autres c. Bulgarie, no 41416/08, § 127, 26 juillet 2011).»¹³

Het onderzoek naar de door verweerster gekende risico's werd niet gedaan. Om deze reden is de beslissing onzorgvuldig genomen en dient ze vernietigd te worden.

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 2 en 3 EVRM."

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate verzoekster de schending aanvoert van concrete beginselen.

De formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoekster de schending aanvoert, niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de billijkheid en de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoekster betoogt onder verwijzing naar artikel 49, § 3 van de vreemdelingenwet dat een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de vluchtelingenstatus niet altijd gevolgd wordt door een bevel om het grondgebied te verlaten en dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg over een appreciatiebevoegdheid beschikt. Zij is van oordeel dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de gemachtigde van de staatssecretaris overgaat tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, meer nog zou integendeel blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen gebruik heeft gemaakt van de appreciatiebevoegdheid aangezien het bevel als een automatisch gevolg van de intrekking van haar vluchtelingenstatuut wordt aanzien.

De Raad stelt vooreerst vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden.

Er wordt inderdaad verwezen naar artikel 49, § 3 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt: "*§ 3 Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, beslist de minister of zijn gemachtigde of de vreemdeling verwijderd kan worden overeenkomstig de bepalingen van deze wet.*"

Waar verzoeker meent dat de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten als een automatisch gevolg van de intrekking van het vluchtelingenstatuut wordt geformuleerd, blijkt dit niet als dusdanig uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Vooreerst vangt de motivering aan met: "Art

49 §3 van de wet van 15.12.1980: *Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7° het bevel geven om het grondgebied te verlaten.*" (eigen onderlijning). Bijgevolg duidt de gemachtigde van de staatssecretaris op de mogelijkheid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt dit niet als een plicht geformuleerd.

Dit blijkt tevens *in fine* van de motieven. De gemachtigde zet immers uiteen: "(...)Gezien het verblijfsrecht van onbeperkte duur van de betrokkene rechtsreeks voortvloeit uit de op frauduleuze verklaringen gesteunde erkenning als vluchteling, moet in overeenstemming met bovengenoemd wetsartikel het verblijfsrecht van onbeperkte duur worden ingetrokken en dient de betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten." Dat de bevoegde gemachtigde van oordeel is dat hij geen andere mogelijkheid heeft dan het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt niet als dusdanig uit de bewoordingen. Enkel de plicht voor betrokkene, zijnde verzoekster, dat zij gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt uitdrukkelijk uit de tekst.

Echter, zelfs indien verzoekster zou worden gevolgd in haar lezing van het motief als zou de gemachtigde het opleggen van het bevel als een automatisme beschouwen, *quod non in casu*, kan zij hoe dan ook niet worden bijgetreden in haar betoog dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat aangaande de reden(en) waarom *in casu* overgegaan werd tot de afgifte van de bestreden beslissing en derhalve niet afdoende werd gemotiveerd. Zij poogt met deze bewering het uitgebreide motief van de bevoegde gemachtigde te negeren: "*De betrokkene diende een asielaanvraag in op 22.08.12. Zij werd erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen op 06.02.2013. Als een gevolg van deze erkenning verkreeg zij een verblijfsrecht van onbepaalde duur in het Rijk. Zij werd op 23.08.13 in het bezit gesteld van een B kaart. Naar aanleiding van het weigeren van de toegang tot het grondgebied aan de dochter van de betrokkene in de luchthaven van Zaventem op 17.08.14 en de daaruit volgende asielaanvraag door de dochter van de betrokkene zijn een aantal nieuwe elementen aan het licht gekomen die de door betrokkene ingeroepen elementen van bij haar eigen asielaanvraag tegenspraken. De betrokkene werd opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 17.09.2014. Mevrouw werd geconfronteerd met deze nieuwe elementen maar bleef vasthouden aan haar eerdere verklaringen. Als een gevolg heeft het CGVS op 28.10.2014 beslist de vluchtelingenstatus van de betrokkene in te trekken op basis van art 57/6§7 van de wet van 15.12.1980. De vluchtelingenstatus werd met andere woorden ingetrokken omwille van frauduleuze verklaringen bij de asielaanvraag. Zij heeft deze beslissing niet aangevochten bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.*" Verzoekster betwist of weerlegt deze motieven niet zodat deze niet aan het wankelen worden gebracht.

Besluitend kan dan ook worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat de motiveringsplicht die *in casu* op de gemachtigde van de staatssecretaris rust, niet of niet afdoende zou zijn vervuld. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van artikel 49, § 3 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Verzoekster slaagt er niet in haar algemeen betoog niet in om aan te tonen op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Verzoekster maakt noch een schending van de formele motiveringsplicht noch een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Een schending van de artikelen 49, § 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Verder betoogt verzoekster dat de actuele veiligheidssituatie in Irak niet voldoende werd onderzocht. Zij zet uiteen dat hoewel in het kader van de intrekkingsbeslissing haar afkomst uiteindelijk betwijfeld werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in het bevel als nationaliteit wordt vermeld: "*van Iraakse herkomst*". Uit de motieven van de bestreden beslissing, zo betoogt verzoekster verder, blijkt niet dat een ernstig onderzoek werd gevoerd naar het actueel gevaar of het actueel risico dat zij loopt in haar land van herkomst. Verzoekster citeert uit en verwijst naar rechtspraak en artikelen.

De Raad kan verzoekster bijtreden in haar standpunt dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 29 mei 2018, nr. 241.625 en RvS 28 september 2017, nr. 239.259).

De Raad herinnert er echter tevens aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Zoals aangegeven, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 oktober 2014 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekster. Voormelde commissaris motiveert onder meer: *“Gezien de vaststelling dat er aan uw herkomst uit Bagdad geen geloof kan worden gehecht kan ook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet u niet worden toegekend. De veiligheidssituatie in Irak is immers niet in alle regio's gelijk. Zo heerst er bijvoorbeeld in het overwegend sjiiitische zuiden van het land, waar u zelf ook verklaart geboren te zijn en waar u nog steeds familie hebt (Gehoor CGVS 17/09/2014, p. 5, 8-9), geen situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Gezien uw herkomst uit Bagdad niet aannemelijk maakt zou dus evengoed deze regio uw thuishaven, of familiale basis kunnen zijn.”* Deze beslissing is inmiddels definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat verzoekster via onderhavige procedure geen kritiek kan uiten op de genomen beslissingen inzake haar asielaanvraag daar deze niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep.

De bevoegde asielinstanties hebben met andere woorden reeds vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – impliceert dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij verzoekster beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, dan ook niet in dat zij dient terug te keren naar (een regio in) een land waar zij zich niet veilig voelt. Hierbij merkt de Raad op dat in voormelde beslissing tot intrekking wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie in Irak niet in alle regio's gelijk is, en meer specifiek dat er in het overwegend sjiiitische zuiden van het land, waar verzoekster verklaarde geboren te zijn en nog steeds familie te hebben, geen situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet heerst. Het weze herhaald dat verzoekster geen beroep heeft ingediend tegen de intrekkingbeslissing zodat deze definitief is geworden. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift ook niet dat zij afkomstig is uit deze regio en blijft bovenal vaag over haar herkomst.

Verzoekster voert enerzijds een algemeen betoog aangaande de situatie in Irak, en hetzelfde blijkt uit de citaten van verzoekster uit de door haar aangehaalde bronnen. Anderzijds verwijst zij naar de situatie in Bagdad en citeert zij uit bronnen hieromtrent. Zoals hoger uiteengezet, werd vastgesteld dat aan de herkomst van verzoekster uit Bagdad geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster brengt geen geïndividualiseerd bewijs bij. Zij beperkt zich slechts tot de loutere stelling dat zij daar zou aankomen in geval van terugkeer. Waar zij stelt dat geen onderzoek werd gevoerd in de periode die verstreek tussen het nemen van de intrekkingbeslissing en het afleveren van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat zij er niet in slaagt aan te tonen dat zich nieuwe omstandigheden zouden hebben voorgedaan die het onderzoek zoals gevoerd in de intrekkingbeslissing onderuit zouden halen. Het algemene betoog en de algemene verwijzing naar de situatie in Bagdad volstaan hiertoe niet. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekster de schending van artikel 2 van het EVRM koppelde aan de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zodat nu de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen en verzoekster geen afzonderlijke elementen aanbrengt in het kader van de door haar aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM ook de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM niet wordt aanvaard.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN